

Sygn. akt VIII U 443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Smycz
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r. w Gliwicach

sprawy T. R. (R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania T. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 7 lutego 2014 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Joanna Smycz

Sygn. akt VIII U 443/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) odmówił ubezpieczonemu T. R. przeliczenia wysokości podstawy wymiaru dotychczas pobieranej emerytury górniczej.

Odwołanie od tej decyzji złożył T. R. domagając się jej zmiany i ustalenia wysokości jego emerytury z przyjęciem do tego wyliczenia kwoty bazowej obowiązującej w dniu ponownego przeliczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy - Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił co następuje:

Decyzją z dnia 9 marca 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 16 stycznia 2009r., sygn. akt VIII U 3675/08 przyznał ubezpieczonemu T. R. prawo do emerytury górniczej od dnia 22 września 2008r. Podstawa wymiaru tego świadczenia została wyliczona w oparciu o zarobki z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1989–1998. Ustalony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 382,66 % i został ograniczony do 250,00 %. Podstawa wymiaru została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 250,00 % przez kwotę bazową 2.275,37 zł. i wyniosła 5.688,43 zł. Wysokość ustalonej emerytury po waloryzacji, tj. od 1 marca 2009r. wyniosła 4.678,66 zł. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na osiąganie przez ubezpieczonego przychodu w kwocie przekraczającej 130 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, tj. w kwocie powodującej zawieszenie wypłaty świadczenia.

Ubezpieczony był zatrudniony w (...) S.A. Oddział KWK (...) w K. do 22 września 2008r., a następnie ponownie podjął zatrudnienie 24 września 2008r.

Decyzjami z dnia 9 lipca 2010r., 18 sierpnia 2010r., 16 czerwca 2011r. i 21 maja 2012r. ZUS dokonał rozliczenia świadczenia w związku z uzyskiwanym przychodem z tytułu zatrudnienia za okres od 23 września 2008r. do 31 grudnia 2008r. oraz za lata 2009, 2010 i 2011 w oparciu o zaświadczenia z (...) S.A. Oddział KWK (...) z 30 czerwca 2010r., 4 kwietnia 2011r., 27 kwietnia 2011r. i 27 lutego 2012r. oraz zaświadczenia z Klubu Sportowego (...) w G. z dnia 26 maja 2011r.

Ubezpieczony w wyniku rozliczenia świadczenia za lata 2008 i 2009 pobrał odpowiednio kwoty: 4.556,89 zł netto za 2008 rok i 4211,57 zł za rok 2009. Pismem z dn.18.08.2010r ubezpieczony wyraził zgodę, aby z kwoty wyrównania za rok 2009 tj. dokonano mu potrącenia kwoty (...),85 tytułem dobrowolnej wpłaty na FUS,Przedmiotowe kwoty zostały przekazane na rachunek bankowy odwołującego w dniach 25 lipca 2010r. – kwota 4.556,89 zł i 25 września 2010r. – kwota 274,68 zł.

W dniu 25 listopada 2013r. ubezpieczony przedłożył świadectwo pracy z dnia 22 listopada 2013r., z którego wynikało, że był zatrudniony (...) S.A. Oddział KWK (...) w K. do 22 listopada 2013r., w związku z czym organ rentowy decyzją dnia 22 stycznia 2014r. przeliczył wysokość świadczenia poprzez uwzględnienie w stażu pracy dodatkowych okresów zatrudnienia i podjął wypłatę emerytury górniczej od 1 listopada 2013r. i dokonał stosownego wyrównania świadczenia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) odmówił ubezpieczonemu T. R. przeliczenia wysokości podstawy wymiaru dotychczas pobieranej emerytury górniczej.

Nadto Sąd ustalił, że organ rentowy dokonał obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru zarówno z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia jak i z 10 kolejnych lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia.

Wyliczając podstawę wymiaru emerytury ZUS przyjął wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1985-1999, 2001, 2004, 2006, 2011-2012. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 338,49 %. Natomiast z 10 kolejnych lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia, tj. od 2003r. do 2012r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 252,28 %.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego oraz pisma ZUS z dnia 7 lipca 2014r.(k.18(nie kwestionowanego przez ubezpieczonego.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych, a tym samym do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego T. R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 110 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami):

„1. Wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130 %.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia, z uwzględnieniem art. 176”.

Zaś art. 111 ww. ustawy stanowi, że: „wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1)z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2)z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3)z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

2. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

3. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy”.

Nadto zgodnie z § 21 ust 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie sprowadza się do tego, czy mając na uwadze istniejący stan faktyczny i treść obowiązujących przepisów należy odwołać uwzględnić, a tym samym przyznać odwołującemu T. R. prawo do obliczenia emerytury

z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu ponownego przeliczenia świadczenia, czy też nie i jakie są tego przyczyny.

Należy stwierdzić, że zacytowany przepis art. 111 nie przewiduje możliwości ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury, z zastosowaniem nowej kwoty bazowej. Możliwość taką przewiduje natomiast cytowany wyżej art. 110, który stawia równocześnie bardziej rygorystyczne warunki. W szczególności wymaga on, w celu osiągnięcia przeliczenia w nim określonego, aby osoba składająca wniosek o takie przeliczenie, przedstawiła do jego zastosowania zarobki przypadające w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Natomiast warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Przy uwzględnieniu wszystkich powyższych przepisów, w ocenie Sądu, niemożliwe jest zastosowanie do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego, nowej kwoty bazowej, gdyż ubezpieczony nie spełnia warunków do przeliczenia emerytury w myśl art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony nie spełnia tych warunków gdyż, po ustaleniu uprawnień do emerytury pobrał świadczenie za lata 2008 i 2009 w wyniku rozliczenia świadczenia w związku z uzyskiwanym przychodem z tytułu zatrudnienia, wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony zarówno z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia przy uwzględnieniu częściowo zarobków po przyznaniu świadczenia, jak i z 10 kolejnych lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przeliczenie świadczenia jest niższy od poprzednio obliczonego 382,66 % i wynosi odpowiednio 338,49 % i 252,28 %.

Nadto zarobki, które wskazał odwołujący do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia nie przypadały w całości po przyznaniu prawa do emerytury górniczej.

W ocenie Sądu, podstawa wymiaru emerytury górniczej ubezpieczonego została ustalona w najkorzystniejszy, przewidziany przepisami sposób.

Sąd w całości podzielił stanowisko organu rentowego przedstawione w zaskarżonej decyzji oraz odpowiedzi na odwołanie i stwierdził brak podstaw prawnych do zmiany zaskarżonej decyzji.

Sposób ponownego obliczenia wysokości emerytury górniczej skarżącego jest zgodny z obowiązującymi przepisami oraz prawidłowy pod względem rachunkowym.

Natomiast sposób wyliczenia świadczenia przedstawiony przez ubezpieczonego nie znajduje oparcia w przepisach.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSR (del.) Joanna Smycz